

ΘΕΜΑ:

Η ΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΛΕΙΔΑΡΑ

Η ΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το σημερινό μας θέμα αποτελεί συνέχεια των προηγούμενων όπως κάνουμε συνήθως στο Ανοικτό Πνευματικό Πανεπιστήμιο. Ευχαριστώ τους προηγούμενους ομιλητές που θεμελίωσαν τη συγκέντρωση ο καθένας με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο. Θα ήθελα απόψε να συντονιστούμε στα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που θα έχει αυτή η γέννα του νέου κόσμου της Ανθρωπότητας, για να κατανοήσουμε τη δική μας θέση και στάση και δράση όσον αφορά τη συμμετοχή μας σε αυτό το βίωμα, το οποίο είναι και ατομικό και παγκόσμιο.

Πρώτα από όλα να δούμε αν μπορούμε να απαντήσουμε στα επτά βασικά ερωτήματα της συνείδησης τα οποία είναι και τα μόνα που μπορούν να μας πιστοποιήσουν ότι κατέχουμε το θέμα ή εάν έχουμε τα θεμέλια να το κατανοήσουμε.

Ερώτημα πρώτο: Ποιος γεννάει; Απάντηση: η Ανθρωπότητα. Γένους θηλυκού. Ναι αλλά γνωρίζουμε ότι το θήλυ τίκτει και το άρρεν γεννάει. Άρα ποιος είναι ο γονιμοποιητής στον οποίο οφείλεται αυτή η γέννα; Άρα υπάρχει ένας γονιμοποιητής σπορέας που γονιμοποιεί την Ανθρωπότητα για να γεννήσει σε αυτή τη Νέα Περίοδο που μπαίνουμε κάτι καινούριο.

Πού γεννάει; Πού συμβαίνει αυτή η γέννα; Συμβαίνει μόνο στον πλανήτη Γη; Όχι. Η γέννα για την οποία μιλάμε είναι μια γέννα που ξεπερνάει τα όρια της γης μας και του πλανήτη μας. Καθώς γνωρίζουμε ότι η ανθρώπινη νοόσφαιρα υπερκαλύπτει το δικό μας ηλιακό σύστημα. Άρα αυτή η γέννα που θα γίνει στη Γη, που συμβαίνει ήδη στη Γη, βρισκόμαστε στα πρώτα της στάδια, επηρεάζει ολόκληρους κόσμους και άλλες ακόμα ανθρωπότητες, πέρα από αυτές που γνωρίζουμε εδώ.

Πότε γίνεται αυτό; Το επόμενο ρώτημα της συνείδησης. Είμαστε στην κατάλληλη εποχή. Ο προλαλήσας φίλος και αδελφός Αλέκος, μας είπε με αστρολογικούς όρους ότι έχει φτάσει η ώρα. Και η ώρα αυτή δεν είναι η ώρα που καθορίζουν οι άνθρωποι ή κάποια κέντρα εξουσίας, αλλά είναι κοσμικοί κύκλοι χρόνου, οι οποίοι επιβάλλονται και στη γη.

Πώς συμβαίνει αυτή η νέα γέννα; Συμβαίνει πολυεπίπεδα και πολυδιάστατα.

Γιατί συμβαίνει αυτή η γέννα; Το επόμενο ερώτημα. Διότι οφείλεται στη νομοτέλεια της γέννησης και του θανάτου. Νομοτελειακά δηλαδή συμβαίνει.

Σήμερα, ολόκληρος ο κόσμος και ιδίως η Δύση, στρέφεται στην αναζήτηση των ξεχασμένων πανανθρώπινων αξιών. Η νέα πραγματικότητα θέτει ένα βαθύ ερώτημα στον καθένα προσωπικά: από πού έρχομαι, πού πηγαίνω και πού πάω; Πώς μπορώ να ζήσω ουσιαστικά τη ζωή μου; Ο «πολιτισμένος» κόσμος νιώθει την ανάγκη να βρει τη χαμένη του ταυτότητα μέσα στην παράδοσή του, να ξανασυνδεθεί με αξίες που από καιρό έπαψαν να είναι χρήσιμες στον ορθολογισμό. Αυτό που αλλάζει στο πέρασμα του χρόνου, είναι η πραγματικότητα όπως τη βιώνουμε. Αυτή όμως η εσωτερική μας ανάγκη που μας σπρώχνει να βρούμε μέσα μας το ιερό, αυτό είναι κάτι το οποίο παραμένει αμετάβλητο.

Γνωρίζουμε όλοι ότι οι λεγόμενες Μούσες που είχαμε στην αρχαιότητα, κάθε μία αφιερωμένη σε κάποια τέχνη ή επιστήμη, είχαν σαν μητέρα τη Μνημοσύνη, μια από τις κύριες συζύγους

του Δία που το αντικείμενό της ήταν η ιστορία. Αυτό πολύ απλά μας λέει ότι η ιστορία την οποία έχουμε απαξιώσει στις μέρες μας και υποτιμήσει και στα σχολικά μας βιβλία και στην κρατική παιδεία, αλλά και μέσα στην ίδια μας τη συνείδηση, θέτει ένα πρωταρχικό ρόλο για την εξέλιξη των πραγμάτων. Μνημοσύνη έχει να κάνει και με τη μνήμη, δεν είναι απλώς μνήμη. Και γι' αυτό λέμε ότι τα χρυσόψαρα που έχουν μνήμη 3 δευτερολέπτων δεν μπορούν να παράγουν πολιτισμό. Για να παραχθεί πολιτισμός, απαιτείται μνήμη. Πάνω στη μνήμη θα οικοδομηθεί και η τέχνη και η επιστήμη, χωρίς αυτήν δεν μπορεί να οικοδομηθεί τίποτα. Επομένως κάτι το οποίο πρόκειται να διαταραχθεί στην εποχή μας, είναι η μνήμη. Μας λέει κάτι αυτό; Μας λέει το Αλτσχάιμερ, μας λέει η κρίση μνήμης από την οποία πάσχει σήμερα η Ανθρωπότητα και που δεν είναι παρά μία παθολογία θα λέγαμε πανανθρώπινη, ένεκα της μετάβασης που πρόκειται να είναι βίαιη, δηλαδή απότομη.

Ένα θέμα που σχετίζεται με τη μνήμη είναι η γλώσσα, η γλώσσα μας είναι θέμα μνήμης. Και όπως λένε οι ειδικοί γλωσσολόγοι, η ελληνική γλώσσα για να δημιουργηθεί και να φτιαχτεί έτσι όπως έχει εξελιχθεί, πρέπει, όπως λένε να χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια και όχι μερικές χιλιάδες χρόνια όπως μας έλεγαν μέχρι πριν. Όλες αυτές οι γλώσσες που χαρακτηρίστηκαν κάποτε Ινδοευρωπαϊκές και λέω κάποτε, διότι ο Ινδοευρωπαϊκό παραμύθι έχει από καιρό ξεφουσκώσει και έχει απορριφθεί. Δεν υπήρξαν Ινδοευρωπαίοι και έτσι δεν υπήρχαν κι οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες. Αντίθετα, έμαθαν ότι υπήρχαν οι Αιγαίοι Έλληνες και ότι αυτή η πρώτη Ινδοευρωπαϊκή γλώσσα που είχαν πει τότε, δεν ήταν παρά η Ελληνική. Από το 5.500 π.Χ. έχουμε τις πινακίδες του Διοσπυλιού στην Καστοριά, προηγούνται 2.000 χρόνια περίπου από τη γραφή των Σουμερίων, η οποία μας είπαν ότι ήταν η πρώτη γραφή. Λάθος λοιπόν, δεν είναι η πρώτη γραφή. Η μνήμη λοιπόν και η ιστορία, θα είναι ένα βασικό σημείο αυτής της αλλαγής. Αν δεν αλλάξει η ιστορική μας μνήμη, δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα.

Στην πρώτη συγκέντρωση που είχαμε κάνει σαν Ανοικτό Πνευματικό Πανεπιστήμιο, το θέμα μας ήταν «...και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς» και σε μια άλλη εκδήλωση είχαμε πει εάν κάποιος δεν απελευθερωθεί στη συνείδησή του, αυτό σημαίνει ότι βρίσκεται ακόμα σε πλάνη, σημαίνει ότι ακόμα δεν έχει συνειδητοποιήσει την Αλήθεια. Επομένως, κύριο θέμα, κύριος συντελεστής και προϋπόθεση γι' αυτήν την νέα γέννα, για την οποία όλοι αναμένουμε να γίνει στην ανθρωπότητα, θα είναι η αποκατάσταση της μνήμης της ανθρωπότητας, η αποκατάσταση της ιστορικής μνήμης της ανθρωπότητας. Εδώ υπάρχει ένα κλειδί που λέγεται συνέχεια. Μπορεί δηλαδή ο καθένας από εμάς να έχει μια α' ή β' ιστορική μνήμη, αλλά αυτή να παρουσιάζει μια ασυνέχεια, να έχει κενά. Σε αυτά τα κενά ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημά μας, αλλά εκεί βρίσκεται και η επίλυση. Ποιος είναι αυτός ο συνδετικός ιστός που μπορεί να καλύψει τα κενά αυτής της ασυνέχειας της ιστορικής μας μνήμης; Έχει αποδειχθεί ότι αυτός ο ιστός είναι η ελληνική ιστορία.

Οι Έλληνες ξεκινούν το έργο τους από το μηδέν. Πραγματικά κάνουν γέννηση, δεν κάνουν αντιγραφή. Αντιγραφή θα κάνουν στη συνέχεια οι Λατίνοι και όλοι οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι. Η διάδοση και η επικράτηση της Ελληνικής γλώσσας στα χρόνια της Ελληνιστικής Περιόδου για περίπου 500 χρόνια, δηλαδή η Ελληνική γλώσσα ομιλούνταν και γράφονταν από δεκάδες εκατοντάδες λαούς ως διεθνής γλώσσα, μας υποδεικνύει την προδιαγραφή του Ελληνικού λόγου ως διδασκάλου της Οικουμένης. Η άρνηση των Ελλήνων να αναλάβουν αυτήν την οικουμενική τους αποστολή, είναι και η αιτία της σημερινής τους πτώσης και παρακμής. Το ίδιο ακριβώς είναι και το κλειδί της αποκατάστασής τους. Όσο οι Έλληνες θα αναλαμβάνουν την ευθύνη τους να διδάξουν τον κόσμο, τόσο θα ανορθώνονται κοινωνικά και σε κάθε άλλο τομέα της ανθρώπινης ζωής.

Ο Γερμανός Γλωσσολόγος Βίνκεστάιν λέει ότι «τα όρια της γλώσσας μου είναι τα όρια της γνώσης μου». Αυτό βέβαια δεν ήταν δυνατόν να ξεφύγει από την προσοχή των ειδικών επιστημόνων, που διαπίστωσαν ότι οι υπολογιστές προχωρημένης τεχνολογίας δέχονται ως νοηματική γλώσσα, στην οποία το σημαίνουν, δηλαδή η λέξη και το σημαίνόμενο, δηλαδή αυτό που εκφράζει η λέξη, έχουν μεταξύ τους μια πρωτογενή σχέση. Τέτοια γλώσσα λοιπόν είναι η

Ελληνική, μοναδική στον κόσμο και γι' αυτό έχει επιλεχθεί ήδη να καταστεί η διεθνής γλώσσα των υπολογιστών. Μόνο η Ελληνική γλώσσα έχει επίσης μαθηματική δομή που επιτρέπει την αρμονική γεωμετρική της απεικόνιση και γι' αυτό τα τέλεια προγράμματα Ίνδικος, Γνώσις και Νεύτων αναπαριστούν λεκτικούς τύπους της Ελληνικής γλώσσας σε ολοκληρώματα και σχήματα παραστατικής.

Καταρρέει λοιπόν το δόγμα «εξ ανατολών το Φως». Ακόμα και εκείνοι οι οποίοι μιλούσαν για Σουμέριους και Βαβυλώνιους σε επίπεδο αστρονομίας, ανακαλύπτουν ότι ανακλύκωναν στην ουσία συγκεκριμένες γνώσεις χωρίς να τις ερευνούν. Μόνο οι Έλληνες ερεύνησαν εις βάθος και διατύπωσαν τη νομοτέλεια πίσω από την αστρονομία. Ο πρόεδρος της Apple λέει: «αποφασίσαμε να προωθήσουμε το πρόγραμμα εκμάθησης της Ελληνικής, επειδή η κοινωνία μας χρειάζεται ένα εργαλείο που θα της επιτρέψει να αναπτύξει τη δημιουργικότητά της και να εισάγει νέες ιδέες, προσφέροντας νέες γνώσεις μέχρι σήμερα».

Σήμερα, και ενώ η Ελλάδα βρίσκεται στην κατάσταση που βρίσκεται, σε μεγάλη κρίση, στη Ρωσία, την Αμερική και την Ευρώπη, καθιερώνεται επισήμως η εκμάθηση της Ελληνικής γλώσσας στην κρατική εκπαίδευση. Την ίδια στιγμή, που η δική μας γλώσσα παρουσιάζει τεράστια προβλήματα στην καθομιλουμένη και το λεξιλόγιο των παιδιών φτωχάει. Εκατομμύρια λοιπόν λαοί αποδέχονται την ελληνική γλώσσα περισσότερο από ό,τι το Ελληνικό κράτος για τους πολίτες του.

Αυτή η νέα γέννα, αυτός ο νέος άνθρωπος που γεννιέται και που ήδη μια μαγιά του είναι ήδη παρούσα στο σημερινό κόσμο, θα διαθέτει μια άλλη κοσμοθεώρηση. Αυτή η άλλη κοσμοθεώρηση στην ελληνική σκέψη είχε τρεις βασικούς πυλώνες, τρεις βασικές ιδέες: τι εστίς κόσμος, τι εστίς άνθρωπος, τι εστίς Θεός. Αυτό σημαίνει ότι με μαθηματική ακρίβεια αυτές οι τρεις ιδέες πρόκειται να αλλάξουν στην ανθρώπινη συνείδηση και στην ανθρώπινη νοημοσύνη, στον πανανθρώπινο νου. Έλεγε λοιπόν ο Ηράκλειτος «εξ ενός τα πάντα και εξ των πάντων το εν», «εν τω όλον» δίδασκαν οι Πυθαγόρειοι, «τα πάντα συναποτελούν το συμπαντικό ον» έλεγαν οι Ελεατικοί, το οποίον είναι άναρχον υπάρχων νυν, ατελεύτητο. «Εν τω παν» είναι η θέση που διαπερνά τη θρησκεία, τη φιλοσοφία και την επιστήμη των Ελλήνων, εν αντιθέσει προς τη σύγχρονη τεμαχισμένη επιστήμη που με τη διάσπασή της έχει οδηγήσει σε αδιέξοδα, παρακμή και έκπτωση του ίδιου του προορισμού της.

Πριν από τον Ορφέα, το ορφικό κίνημα τον 6ο π. Χ. αιώνα, η έννοια του Θεού ήταν για τους ανθρώπους υπερβατική, μακριά από τα ανθρώπινα και το να θελήσει κανείς να μοιάσει στους Θεούς το θεωρούσαν ύβρη. Οι ορφικοί είναι οι πρώτοι οι οποίοι μεταφέρουν τον Θεό από εκεί έξω, εντός του ανθρώπου. Τώρα πια ήταν στο χέρι του ανθρώπου να γίνει ένα με τον Θεό. Την ολοκλήρωση αυτή την έφερε ο Χριστός. Η γνώση αποκλείει την άκριτη, χωρίς έρευνα και λογική πίστη. Αυτός που αναζητά το Λόγο πρέπει να έχει το νου του αποδεδεσμευμένο από δόγματα, προκαταλήψεις, αυθεντίες και κατεστημένες αντιλήψεις. Πρέπει να επιδίδεται σε ελεύθερη έρευνα. Έτσι η ζήτηση του Λόγου αποτελεί κίνητρο για την αδογματίστη φιλοσοφική έρευνα, την ελεύθερη πνευματική αναζήτηση και την εξίσου ελεύθερη καλλιτεχνική δημιουργία.

Ο Νίτσε βάζει ως ιδανικό του ανθρώπου τον υπεράνθρωπο, με τον οποίο συγκρίνει τον σημερινό άνθρωπο. Ο Ηράκλειτος βάζει ως ιδανικό του ανθρώπου το Θεό. Ο υπεράνθρωπος για τους αρχαίους είχε ξεπεραστεί. Ο υπεράνθρωπος του Νίτσε είναι παρωχημένος για τους Έλληνες 2.000 χρόνια πριν. Είναι «ο εις Άριστος» του Ηράκλειτου, ο οποίος ισοδυναμεί με 10.000. Ο υπεράνθρωπος όμως δεν έχει αξία πλέον για τους Αρχαιοέλληνες. Εκείνοι είχαν αφήσει πίσω τους αυτόν τον υπεράνθρωπο και έκλιναν προς τον Θεό. Ο Εμπειροκλής λέει ευθέως στο προοίμιο του κάτι το οποίο θα πει ο Παύλος αιώνες αργότερα. Τι λέει; Λέει ότι είναι Θεός. «Χαίρεται εγώ ειμίν Θεός άβροτος, ουκέτι θνητός». Η ιδέα του ιστορικού Θεανθρώπου γεννήθηκε με την εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Η μόνη ιδέα μετά το 323 π.Χ. ήταν ο Θεάνθρωπος ως μεσολαβητής και αποκαλυπτικός Θεός. Τι έκανε το κατεστημένο; Κατέλλωσε αυτήν την ιδέα, την διέστρεψε, και την παρουσίασε με την ιδέα του Μεσσιανισμού,

ώστε αντί ο κάθε άνθρωπος να βρει το δρόμο του μέσα του και να ανυψώσει τον εαυτό του στο Θείο να αρχίσει η ανθρωπότητα να περιμένει άλλον έναν Μεσσία και μετά άλλον έναν Μεσσία, ο καθένας τον δικό του και έτσι να φορτώσει τη δική του ευθύνη εξέλιξης πάλι στις πλάτες κάποιου άλλου.

Ο πολιτισμός έχει ως ύψιστη κληρονομιά την παιδεία. Το μέλλον του πολιτισμού σχετίζεται με το επίπεδο της συνείδησης και γι' αυτό η αυτογνωσία του προσώπου αποτελεί δείκτη εξέλιξης. Επομένως η βαθύτερη και υψηλότερη ανάγκη του ανθρώπου είναι η αυτογνωσία, η οποία όταν δεν καλύπτεται όπως συμβαίνει στην εποχή μας, σε μια υλιστική ανθρωπότητα δηλαδή που δεν καλύπτει τις ανάγκες εσωτερικής αναζήτησης και αυτογνωσίας, τότε δημιουργούνται καρκινώματα, παρά φύσιν υλικών αναγκών. Ο πολιτισμός εκφράζει ένα σύνολο εκδηλώσεων, αξιών, αρχών, ιδανικών, τρόπου ζωής, γραμμάτων, τεχνών, αισθητικής, επιστημών, νόμων, ηθών και εθίμων, παραδόσεων, συμπεριφορών, ικανοτήτων, γλώσσας, παιδείας, δικαίου, πολιτεύματος, πίστης, θρησκείας και εν κατακλείδι ιστορίας. Το ύψος της αξίας όλων αυτών όμως καθορίζεται από την ιδέα που έχουμε για το πρόσωπο και τον εαυτό μας και εξαρτάται από την ιδέα που έχουμε για τον κόσμο και τον Θεό. Περιορισμένη ιδέα για το Θεό, σημαίνει αυτομάτως περιορισμένη ιδέα για τον άνθρωπο και για τον κόσμο. Ο ιστορικός Τόουμπι ομολογώντας θέσεις αληθείας λέει: «τα παιδιά κληρονομούν από τους γονείς τους φυσικά χαρακτηριστικά, ένστικτα, μμήσεις υποσυνείδητες και συνειδητές». Η Δυτική κοινωνία τα πήρε όλα αυτά και τα κληρονόμησε από την Αρχαία Ελλάδα. Η σημαντικότερη κληρονομιά όμως είναι η ενσυνείδητη προσπάθεια για μίμηση που απεκλήθη αναγέννηση και ξεκίνησε το 1.200 στο Βυζάντιο, αλλά στο σχολείο μας μάθανε πως έγινε στη Ρώμη και στην Ιταλία και στη Δύση.

Ο σύγχρονος κόσμος ισχυρίζεται ότι είναι θεμελιωμένος στις ελληνικές αξίες, ελευθερία, δημοκρατία, διάλογος, ατομικότητα, ανοχή. Τις επικαλείται, τις συντηρεί, τις διδάσκει σε θεωρητικό επίπεδο, αλλά δεν τις εφαρμόζει στην πράξη. Ο σύγχρονος αστικός κόσμος επέλεξε μερικά μόνο από τα στοιχεία της ελληνικότητας και αυτά άλλοτε από άγνοια και άλλοτε από σκοπιμότητα τα παρανόησε, τα παραμόρφωσε και τα έφθειρε. Η αντίληψη για την ελληνικότητα υπήρξε επιδερμική, της διέφυγαν η ψυχή και το πνεύμα, δηλαδή η ουσία της ελληνικότητας και αυτό συνέβη γιατί απέρριψε το ελληνικό μέτρο, διότι ο αστός είναι άπληστος, διαστρέβλωσε τον ελληνικό έρωτα προς τη ζωή σε υλισμό, υποβάθμισε την ελληνική αγάπη προς τον δραστήριο και δημιουργικό βίο, προσανατολίζοντάς την προς την απόκτηση πλούτου. Ο αστικός πολιτισμός που προέκυψε από την Αναγέννηση δεν έχει τη λιτότητα, την αρμονία και την ισορροπία του ελληνικού, μοιάζει περισσότερο με τον υλιστικό λατινορωμαϊκό. Σε αντίθεση προς τον ελληνικό τρόπο ζωής, ο αστικός χώρισε την ύλη από το πνεύμα, την πρόοδο από την ηθική, την τεχνολογία από την ισόρροπη ανάπτυξη, την ηγεσία από την αξιοκρατία. Ο ελληνικός τρόπος ζωής ήταν συνθετικά ενωτικός, ο αστικός είναι διαιρετικά χωριστικός. Άρα, ο σύγχρονος κόσμος δεν είναι Ελληνικός, φοράει μόνο ένα ένδυμα ελληνικό, είναι ένας βάρβαρος ακόμα μεταμφιεσμένος. Οπωσδήποτε όμως ελληνίζει. Έτσι λοιπόν, μιλώντας για ιστορία, πρέπει να διακρίνουμε για ποια ιστορία μιλάμε. Υπάρχει λοιπόν η ιστορία η συμβατική, αυτή που διδασκόμαστε στα σχολεία, υπάρχει η παρα-ιστορία, πώς λέμε παρανομία, και υπάρχει και η ψευδοϊστορία, η οποία εξυπηρετεί σκοπιμότητες. Η συμβατική ιστορία περιγράφει επιφανειακά, συντηρεί την ανακύκλωση κατεστημένων, δεν ερευνά πηγές που δεν θεωρεί συγκεκριμένες, είναι η ιστορία που κινείται σε αυτό που λέγαν οι αμερικανοί political correct, είναι συμβιβασμένη ιστορία που εξυπηρετεί το κατεστημένο. Η παραϊστορία είναι ένα παράσιτο. Η ψευδοϊστορία είναι μια προπαγάνδα. Και έτσι μας μένει μια μη συμβατική ιστορία προς το παρόν που ερευνά αδογμάτιστα και αναθεωρεί.

Είπαμε ότι η αναθεώρηση της ιστορίας στη σκέψη των ανθρώπων στη Νέα Κοσμική Περίοδο θα είναι καθοριστικής σημασίας. Και πράγματι ο καθένας αν κρίνει από τον εαυτό του θα δει ότι, όταν έμαθε κάτι που δεν γνώριζε για ένα πρόσωπο το οποίο υποτιμούσε, η στάση και η συμπεριφορά του άλλαξε μετά από αυτό. Φανταστείτε τι θα συμβεί όταν οι ιδέες που είχαν οι άνθρωποι για ορισμένα βασικά πράγματα αλλάξουν. Η ανθρωπότητα στη Νέα Κοσμική

Περίοδο θα μπορεί πλέον να συλλάβει και να διαχειριστεί πολύ λεπτοφυσείς έννοιες και ιδέες που τις λέμε θεολογικές, φιλοσοφικές και που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να διαχειριστούν μέχρι σήμερα. Τι θα συμβεί λοιπόν και οι άνθρωποι θα μπορούν να τις διαχειριστούν; Τι είναι αυτό που αλλάζει στο σύμπαν, στους πλανήτες, στις ενέργειες και στις κοσμικές ακτινοβολίες και θα επηρεάζει την ανθρώπινη συνείδηση και την ανθρώπινη σκέψη; Ο ανθελληνισμός της παγκόσμιας ακαδημίας προσπαθεί να αποκρύψει ότι οι Έλληνες προηγούνται εξελικτικά κατά 500.000 χρόνια. Αυτό το βίωμα που ζει στην κυτταρική μνήμη των Ελλήνων που διάγουν βίο πάντα πιο μπροστά από την εποχή τους, κάνει τη διαφορά. Η γνώση αυτής της διαφοράς των φυλών τιμωρήθηκε με εκατομμύρια θανάτους έως σήμερα και συνεχίζεται.

Στις 22/4/92 υπήρξε ένα δημοσίευμα για τον κύριο Ντιροζέλ το οποίο έγραφε ότι η μεγαλύτερη από όλες τις αρρώστιες είναι το μίσος και ο φθόνος των ευρωπαϊκών χωρών για την Ελλάδα. Στην εφημερίδα Θεολογικοί Αντίλαλοι, ο κύριος Ντιροζέλ αναθεωρεί τις απόψεις του για τους Έλληνες και αποδεικνύει ότι οι Έλληνες κυριολεκτικά εκπολίτισαν όχι μόνο την Ανατολή, αλλά και τη Δύση. Και βεβαιώνει ότι ο κύριος Ντιροζέλ ανακάλεσε τις γνωστές ιστορικές του απόψεις τονίζοντας ότι οδηγήθηκε σε λάθος συμπεράσματα από ανακριβείς ιστορικές πηγές στις οποίες προσέτρεξε για τη συγγραφή της Ευρωπαϊκής Ιστορίας. Ο κύριος Ντιροζέλ δεν συμπεριέλαβε την Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Ιστορία και αναγκάστηκε να αναθεωρήσει, γιατί είδε πως ήταν ένα τραγικό του λάθος. Η αλήθεια είναι ότι τον πίεσαν να το κάνει, διότι δεν μπορούσε πλέον να το κρύψει.

Η φιλόλογος δημοσιογράφος κυρία Παναγιωταρέα, σε συνέντευξη στην τηλεόραση στον πρόεδρο της Ακαδημίας Αθηνών, τον κύριο Σακελλαρίου, μεταξύ των άλλων τον ρώτησε για το θέμα των Σκοπίων και το βιβλίο του κυρία Ντιροζέλ της Ευρωπαϊκής Ιστορίας και τον ρώτησε, γιατί δεν αντιδρούν οι Ακαδημαϊκοί να πουν την αληθινή ιστορία των Ελλήνων. Τότε ο πρόεδρος της Ακαδημίας της απάντησε χωρίς ντροπή ότι «μα τι θέλετε να κάνουμε; Να πούμε την αλήθεια και να γίνουμε κηπουροί;» Και εμείς λέμε, ναι κύριε Σακελλαρίου, εάν ήσασταν πραγματικός Ακαδημαϊκός και πατριώτης, θα έπρεπε να σηκώσετε το ανάστημά σας και να είστε απόλυτα πεπεισμένος ότι δεν θα μπορούσε κανείς να σας υποβιβάσει σε κηπουρό. Μάλιστα θα σας χειροκροτούσε ολόκληρη η ελληνική φυλή, όπου και αν βρίσκεται.

Συμπέρασμα: οι συνιστώσες του σύγχρονου Δυτικού Κόσμου είναι Ελληνικές, στις οποίες έχουν εμφιλοχωρήσει κάποιες ξένες προς την Ελληνικότητα τάσεις. Αυτές οφείλονται σε αδυναμίες των ειδικών να κατανοήσουν και να αφομοιώσουν πραγματικά τον Ελληνικό Πολιτισμό, που ξεπερνά τις προσλαμβάνουσες ικανότητές τους. Δεύτερον, στις ανατολικές επιδράσεις, που δια των ελληνιστικών κρατών της Ρωμαϊκής Εποχής διείσδυσαν στον Δυτικό τρόπο ζωής, κυρίως δια του Ιουδαϊσμού. Αυτός αποτελεί στοιχείο ετερογενές που αλλοιώνει την ελληνικότητα του σύγχρονου πολιτισμού. Φυσικά υπάρχουν και νέοι παράγοντες προσδιοριστικοί του σύγχρονου βίου όπως οικονομικοί, επιστημονικοί, τεχνολογικοί, αλλά εδώ το θέμα μας είναι οι αρχικές συνιστώσες, οι ρίζες αυτού του βίου και αυτές είναι καθ' ολοκληρίαν ελληνικές, έστω και αν σε πολλά σημεία παρεξηγήθηκαν, έγιναν ανεπαρκώς κατανοητές, αλλοιώθηκαν ή διαστρεβλώθηκαν.

Για να δούμε λοιπόν ποιες είναι αυτές οι ιδέες και οι εικόνες οι οπτικές, που έχουμε ιστορικές στη συνείδησή μας, οι οποίες πρόκειται να αλλάξουν ή ήδη αλλάζουν κάτω από τη μύτη μας. Τα παιδιά μαθαίνουν στα σχολεία ότι προερχόμαστε από τον πίθηκο. Η Δαρβινική θεωρία, ωστόσο έχει καταρριφθεί. Τα ευρήματα τα νεότερα του Άρη Πουλιανού μεταθέτουν το παρελθόν του ανθρώπου 1 εκατομμύριο χρόνια πίσω. Στο ερώτημα Αιγαιοί ή Ινδοευρωπαίοι, η απάντηση έχει δοθεί. Είναι οι Αιγαιοί, δεν υπήρχαν καν οι Ινδοευρωπαίοι. Στο ερώτημα Δραβίδες Έλληνες ή Ινδοί, η απάντηση είναι Δραβίδες Έλληνες. Αυτοί αποίκησαν και την Ινδία και τη Σουμερία και την Αίγυπτο και αυτοί έδειξαν και την πρώτη γραφή. Γι' αυτό σήμερα βγαίνουν πολλοί και λένε τα σανσκριτικά είναι Ελληνικά, αλλά και Εβραϊός γλωσσολόγος ακόμα βγήκε και είπε ότι τα εβραϊκά είναι Ελληνικά.

Οι Ορφικοί είναι πρωτοπόροι στη Θεολογία, όπως και ο Ερμής ο Τρισμέγιστος στην Τριαδική Θεολογία με απόσταση χιλιάδων ετών. Δεν είναι Φοινικικό το αλφάβητο, άλλο ένα ψεύδος της ιστορίας, είναι Ελληνικό. Το λατινικό αλφάβητο είναι το αλφάβητο της Χαλκίδας. Το «I can do better» δεν είναι αγγλοσαξωνικό, το είχε πει ο Πλάτωνας 2.500 χρόνια πριν, ότι «εμείς οι Έλληνες μπορούμε να το κάνουμε καλύτερα». Δεν έφεραν την Αναγέννηση οι Φράγκοι αλλά οι Βυζαντινοί Έλληνες, όπως ο Μάρκο Πόλο, ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Δομίνικος Θεοτοκόπουλος και πολλοί ακόμα τους οποίους θεωρούμε Ευρωπαίους ενώ δεν είναι. Ο Αρχύτας το 425 π.Χ. φτιάχνει μια πετομηχανή, μια μηχανή που πετάει. Θα ξανασχοληθεί μαζί της ο Ντα Βίντσι 1.500 χρόνια μετά και 2.500 χρόνια μετά οι αδελφοί Ράιτ θα φτιάξουν το αεροπλάνο. Ο Κολόμβος από τη Χίο θα ανακαλύψει την Αμερική, αλλά θα δώσουν το όνομα του Αμέρικο Βεσπούτσι.

Η ιδέα του υπερανθρώπου του Νίτσε, που είπαμε πριν, σήμερα βασιλεύει στο Hollywood, το οποίο προσπαθεί με τα μοντέλα και τα πρότυπα ηρώων που έχουν ειδικές δυνάμεις, υπεράνθρωπες δυνάμεις. Το μοντέλο αυτό έχει ξεπεραστεί από το ελληνικό ιδεώδες 2.500 χρόνια πριν. Ο Τέσλα, κατά άλλους Θεσσαλός, ήταν εκείνος που ανακάλυψε τον ηλεκτρισμό και μάλιστα χωρίς καλώδια, αν και τον κόπο του καρπώθηκε ο Έντισον. Φυσικά πριν από αυτούς, για το ήλεκτρον είχαν μιλήσει οι Έλληνες της Ιωνίας. Όλοι γνωρίζουν σήμερα τον Αϊνστάιν, αλλά κάποια στιγμή όλοι θα μάθουν ότι από πίσω του υπήρχε ο μαθηματικός Καραθεοδωρής. Όλοι σήμερα γνωρίζουν τον Hawking τον μεγάλο αστροφυσικό, αλλά ο κύριος Καζάνας παραμένει και για τους Έλληνες ακόμα άγνωστος, διότι αυτός δεν πήρε Νόμπελ. Νόμπελ παίρνει ο Κίσινγκερ, παίρνουν διάφοροι άλλοι «αξιόλογοι» άνθρωποι του Δυτικού Πολιτισμού.

Το άτομο και η θεωρία του ατόμου, ο Μόσχος, ο Φοίνιξ, ο Δημόκριτος, ο Λεύκιππος και ο Επίκουρος μιλούν πρώτοι γι' αυτό. Θα το επαναλάβει ο Ντάλτον το 1808 μ.Χ. Η σχετικότητα υπήρχε πριν τον Αϊνστάιν θα μιλήσει γι' αυτήν ο Ηράκλειτος και ο Ζήνων ο Ελεάτης. Για την αντιστροφή του χρόνου μιλάει ο Πλάτωνας στον Πολιτικό και θα το ανακαλύψει 25 αιώνες μετά ο Αϊνστάιν. Η πρωταρχική έκρηξη του σύμπαντος λέγεται από τους Ορφικούς, θα την ανακαλύψει το 1927 ο Βέλγος Ζωρζ Λεμάντ. Η προέλευση των μετεωριτών από το διάστημα, μιλάει γι' αυτήν ο Διογένης ο Απολλωνιάτης τον 5ο π.Χ. αιώνα, ο Λαβουαζιέ το απέρριψε με το επιχείρημα ότι στον ουρανό δεν υπάρχουν πέτρες. Φυσικά γελοιοποιήθηκε μετά και φανερώθηκε ότι ο Διογένης ο Απολλωνιάτης είχε δίκιο. Τους πέρα από τον Κρόνο πλανήτες τους φανέρωσε ο Δημόκριτος και ο Αναξιμένης 2.400 χρόνια πριν από τους σύγχρονους αστρονόμους. Τη φύση του γαλαξία στο αστρικό νεφέλωμα αποκαλύπτει ο Δημόκριτος χωρίς τηλεσκόπιο 2.400 χρόνια αργότερα ο Άγγλος αστρονόμος Φέργκιουσον με το μεγαλύτερο τηλεσκόπιο της εποχής του τον διέψευσε. Γι' αυτό είπαν στη συνέχεια ότι αναμετρήθηκαν ένα μεγάλο μυαλό χωρίς τηλεσκόπιο και ένα μικρό μυαλό με μεγάλο τηλεσκόπιο.

Η ελλειπτικότητα της κίνησης της τροχιάς φανερώθηκε από τον Αρίσταρχο. Ο Γκάους θα μιλήσει γι' αυτήν το 1819 μ.Χ. Οι αστεροειδείς και οι συγκρούσεις τους με τη Γη λέγονται στον Πλάτωνα στον Τίμαιο, 2.300 χρόνια αργότερα. Η Γαλλική Ακαδημία χαρακτηρίζει αυτήν την άποψη δεισιδαιμονία. Στη συνέχεια γελοιοποιήθηκε η Ακαδημία. Η πολλαπλότητα των κόσμων, αρχή του Ξενοφάνη, του Ζήνωνα του Ελεάτη και του Αναξίμανδρου, 2.100 χρόνια μετά θα την επαναλάβει ο Τζιορντάνο Μπρούνο τον οποίον θα κάψουν στην πυρά. Ο νόμος της επιβίωσης του καλύτερου προσαρμοζόμενου όντος, φανερώνεται από τον Λουκρήτιο και 1.900 χρόνια μετά από τον Δαρβίνο. Ο νόμος που προσδιορίζει τις αποστάσεις των πλανητών από τον Ήλιο, φανερώνεται από τους Πυθαγόρειους 2.500 χρόνια πριν από τον Πόντε. Η αντανάκλαση του Ηλιακού φωτός από τη Σελήνη για την οποία μιλάει ο Θαλής, ο Παρμενίδης και ο Πλούταρχος, θα επαναληφθεί 2.100 χρόνια από τον Γαλιλαίο. Η αιτία των παλιρροιών από τον Ποσειδώνιο, ο Κέλνερ θα την ανακαλύψει 1.900 χρόνια μετά. Η θεωρία για την εξέλιξη των ειδών θα διατυπωθεί από τον Αναξίμανδρο το 600 π.Χ., ενώ από τον Δαρβίνο το 1895 μ.Χ. Και πολλά πολλά ακόμα θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες για όλα αυτά τα πράγματα. Αλλά η ουσία δεν είναι αυτή, η ουσία είναι γιατί υπάρχει αυτή η αλυσιδωτή

συνεχόμενη ψευδολογία. Γιατί θάβεται η Ελληνική πρωτοπορία τόσο συστηματικά από την σύγχρονη παγκόσμια Ακαδημία;

Για να κοιτάξουμε τώρα, όχι την επιστήμη, αλλά το χώρο του πνεύματος. Για να δούμε στις θεωρίες της Θεοσοφίας της Έλενα Πέτροβα Μπλαβάτσκι και άλλων αποκρυφιστικών ομάδων πάνω στη Γη, οι οποίοι μιλούν για ένα εξελικτικό σχέδιο φυλών, από το οποίο παρεμπιπτόντως και μυστηριωδώς δεν εμφανίζονται πουθενά οι Έλληνες. Σε αυτές τις κοσμοθεωρήσεις λοιπόν εμφανίζονται διάφορες φυλές και λαοί, οι οποίοι έβαλαν έναν θεμέλιο λίθο στην εξέλιξη του ανθρώπου. Παραδόξως όμως δεν υπάρχουν Έλληνες σε αυτό. Αυτή λοιπόν η γραμμή «πνευματικής» θεώρησης των πραγμάτων μας οδηγεί σήμερα στην Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα των Δασκάλων της Ιεραρχίας, οι οποίοι πρεσβεύουν την γέννηση μιας νέας φυλής, της βης φυλής, την οποία αναμένει η ανθρωπότητα για να εξελιχθεί. Και φυσικά αυτό έχει μια αληθινή βάση. Πράγματι, μια νέα πνευματική φυλή στην ανθρωπότητα, κάνει τα πρώτα της βήματα και εξαπλώνεται σιγά σιγά στον πλανήτη. Όμως ποια είναι αυτή; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της. Είναι αυτά που μας λέει η Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα ή μήπως αυτό αποτελεί άλλο ένα ψεύδος που επιχειρεί να καλύψει την πραγματικότητα; Ο Πάπας και το Βατικανό αναθεώρησε την άποψη που είχε για τον Γαλιλαίο και τη δίκη που είχε υποστεί τότε. Ο Ντιροζέλ αναθεώρησε το λάθος του, που είχε αποκλείσει την Ελλάδα από την παγκόσμια Ευρωπαϊκή Ιστορία. Όμως η Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα δεν έχει αναθεωρήσει ακόμα τις απόψεις της. Συνεχίζει να λέει τα ίδια παραμύθια και αναρωτιόμαστε, γιατί; Είναι τελικά πιο προχωρημένη όπως θέλει να λέει ή μήπως είναι πιο οπισθοδρομική στην πραγματικότητα; Γιατί αγνοήθηκε ο λόγος του Χριστού όταν είπε στους Έλληνες «ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθεί ο Υιός του ανθρώπου και εδόξασα και πάλιν δοξάσω». Τι εννοούσε για το μέλλον της τωρινής Ελλάδας; Και γιατί οι Έλληνες είναι στόχος συνεχόμενος μέχρι σήμερα;

Θα δούμε λοιπόν ότι στην πορεία της ιστορίας έχουν γίνει ορισμένες κινήσεις που μας κάνουν να πιστεύουμε ότι υπήρξε όχι απλώς δόλος, αλλά και συγκεκριμένο σχέδιο. Ας δούμε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Στην Ορθοδοξία τιμάται όπως πρέπει και στις άλλες εκκλησίας φυσικά, αλλά για την αληθινή του ταυτότητα και το ρόλο που παίζει, γνωρίζουμε πολύ λίγα πράγματα. Για ποιο λόγο άραγε; Το αποκαλύπτει ο ίδιος ο Χριστός το γιατί, όταν Τον ρωτούν οι μαθητές Του για την ταυτότητα του Ιωάννη του Βαπτιστή, ποιος είναι. Και τους λέει «ουκ εγήγερται εκ γεννητοίς γυναικός μείζων του Ιωάννη του Βαπτιστή». Θάβουν, λοιπόν, την ταυτότητα του Ιωάννη με σκοπό να θάψουνε στην πραγματικότητα την αληθινή ταυτότητα της Θείας Μητέρας. Διότι όταν λέει δεν γεννήθηκε μεγαλύτερος από γυναίκα, η γυναίκα αυτή είναι η Ελισάβετ. Αν όμως ο μεγαλύτερος από γυναίκα δεν είναι ο Χριστός, πάει να πει ότι η Μητέρα Του δεν είναι μια απλή γυναίκα, είναι Λόγος. Αυτό λοιπόν ήθελαν να αποκρύψουν τα ιερατεία, διότι τα ιερατεία είναι αυτά που κρύπτονται πίσω από τις επιλογές του τι είναι αλήθεια, τι δεν είναι και τι λέμε στους πιστούς με την ορθή πίστη.

Έτσι ακριβώς σήμερα, όσον αφορά και την ελληνική μυθολογία αλλά και τη Βιβλική, παρατηρούμε ορισμένες αποκλίσεις. Για παράδειγμα οι Έλληνες γνωρίζουν για τον Προμηθέα, ο οποίος είναι ο γεννήτορας και Πατριάρχης των Χαζάρων, Φράγκων μέσα από τον γιο του Δευκαλίωνα και αγνοούν ότι γιος του Δία είναι ο Έλληνας και οι Διογενείς και αποτελούν άλλη ρίζα με άλλα βιοφυσικά, ψυχικά και πνευματικά στοιχεία και φυσικά με άλλο προορισμό. Στη νέα ανθρωπότητα στο μέλλον κάθε φυλή θα επιτελεί το έργο για το οποίο είναι ικανή να εργαστεί και να λειτουργήσει. Στην κοινωνία μας παρατηρούμε ότι βρίσκονται λάθος άνθρωποι στις λάθος θέσεις, έτσι ακριβώς και οι Έλληνες βρίσκονται σε λάθος λειτουργία, σε λάθος θέση, η οποία πρόκειται φυσικά να αποκατασταθεί στον αιώνα που έχουμε μπει.

Το πρόσωπο του Ποσειδώνα και των Ποσειδωνιδών θα υποκρύψει ο Άτλας και οι Άτλαντες, ο Όσιρης του Απόλλωνα, η Ίσις θα σκεπάσει την Άρτεμη, ο Όρος τον Διόνυσο, η Νέφθης την Αθηνά, η Εύα θα θυσιαστεί για τον Αδάμ και ο Άβελ για τον Κάιν, ο Ερμής θα θυσιαστεί για τον Ενώχ και ο Δευκαλίων για τον Νώε, ο Μελχισεδέκ θα θαφτεί και από Εβραϊκό και από το Χριστιανικό ιερατείο και θα προβληθεί ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ ως πρόγονοι των

ανθρώπων. Φυσικά αν το δεχτούμε αυτό, πρέπει να πούμε ότι ο Σημ πρέπει να ήταν Κινέζος, ο Χαμ πρέπει να ήταν Αφρικανός και ο Ιάφεθ πρέπει να ήταν λευκός. Άρα ο Νώε πρέπει να είχε τρεις γυναίκες, αλλά είχε μία. Τώρα πώς βγήκαν τρίχρωμα τα παιδιά του, δεν μας το εξηγεί η Βίβλος. Ωστόσο πέρα από την παραποιημένη ιστορία, πρέπει να πούμε ότι αποκρύπτεται και μια παράδοση των κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί υπάρχουν απόκρυφα Ευαγγέλια και της Παλαιάς Διαθήκης, όπου εκεί αναφέρεται η σύλληψη του Μελχισεδέκ μέσα στην Κιβωτό του Νώε με Άγγελο Κυρίου, όπως ακριβώς συνέβη η σύλληψη του Έλληνα κατά τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα από τον Δία. Άρα η σύνδεση του Έλληνα και του Μελχισεδέκ είναι μια κοινή αναφορά από δύο παραδόσεις που ενώ είναι διαφορετικές, έχουν έναν κοινό παρανομαστή. Ότι κάποιο ανθρώπινο ον γεννιέται με μια ουράνια επέμβαση. Πριν την άνω σύλληψη του Χριστού από τον Άγγελο Γαβριήλ. Ο Μίνωας θα υποσκελιστεί από τον Μωυσή, τα ελληνικά ονόματα από τα Εβραϊκά, το βλέπουμε στις εκκλησίες ακόμα και σήμερα τα πρότυπα στους γάμους, αυτά τα ονόματα λειτουργούνται (κατά Αβραάμ, Σάρα κ.τ.λ.). Ο Αλέξανδρος θα υποσκελιστεί από το όνομα του Δαβίδ, ενώ στην πραγματικότητα οι ιστορικοί θα συμφωνήσουν ότι ο Δαβίδ δεν ήταν παρά ένας άνευ σημασίας ηγέτης της εποχής και Βασιλιάς, ο Σόλων θα υποσκελιστεί από τον Σολομώντα, οι Διονυσιακοί τεχνίτες, τέκτονες από τον Χιράμ και τους τέκτονες της Τύρου και οι Πυθαγόρειοι από τις νέες στοές, οι Εσσαίοι από τους Εσσιμνούς, οι Αδελφοί της Ανατολής από τους Σοφούς της Ανατολής, οι Ναζωραίοι από τους Ναζαρηνούς κ.τ.λ. Και φτάνουμε στο δια ταύτα όπου αυτοί οι λαοί οι οποίοι διαστρέβλωναν την ιστορία όλοι και συνεχίζουν, φτάσανε σε ένα σημείο σήμερα μετά από το παρελθόν των Σταυροφοριών και της Ιεράς Εξέτασης, να τιμολογήσουν και την Ακρόπολη, να μας πουν πόσο κοστίζει η Ακρόπολη, αποδεικνύοντας ότι μετά από 2.000 χρόνια παραμένουν βάρβαροι. Διότι όταν τιμολογούν την Ακρόπολη σημαίνει ότι δεν έχουν μάθει ακόμα τίποτα για το είναι πολιτισμός.

Σε αυτή τη νέα γέννα λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν δύο φορείς, ένας θα λέγαμε άρρενος αρχής και ένας θήλειας. Στη Χριστιανική ορολογία, τα ονόματα αυτά είναι ο Ιωάννης και η Μαρία, εννοώντας τη Μαρία τη Μαγδαληνή. Αυτά τα δύο πνεύματα, αυτές οι δύο ψυχές, θα λέγαμε οι πανανθρώπινες, αποτελούν σήμερα τους πανανθρώπινους εκπαιδευτές της ανθρωπότητας. Θα συνδέσουμε λοιπόν το όνομα Ιωάννης μια και συνδέεται με το «Ίων» και τον ελληνισμό, με το πνεύμα του Ελληνισμού και τη Μαρία με το Χριστιανικό κομμάτι της ψυχής. Ενώ λοιπόν στην εποχή μας επιχειρείται να επιβληθεί μια νέα παγκόσμια τάξη, η οποία έχει ως αρσενική ποιότητα το Σιωνισμό και ως θηλυκή τον Μεσσιανισμό, το εξάμβλωμα το οποίο παράγει είναι ένας κλώνος, ένα έκτρομα, το οποίο αποβάλλεται ήδη και θα αποβληθεί μαζικά στις μέρες μας, διότι καταλαβαίνετε αυτή η μεταλλαγή δεν θα είναι με ομαλό τρόπο, διότι υπάρχει προσκόλληση, υπάρχει κρυστάλλωση κάποιων ποιοτήτων, οι οποίες με βίαιο τρόπο θα αποκολληθούν, για να επέλθει μια αλλαγή στην Ανθρωπότητα. Η συνείδηση, η βούληση και το κίνητρο είναι ο χώρος που εργάζεται το πνευματικό κομμάτι της Ανθρωπότητας, ενώ η αυτογνωσία, η μνήμη και η ταυτότητα, το θηλυκό. Αυτός ο πολιτισμός του «έχειν» για τον οποίο μετράει πόσα έχεις και τι έχεις, αυτός ο πολιτισμός είναι που καταρρέει, για να ορθωθεί ο νέος πολιτισμός του «είμαι». Το «είμαι» χτυπήθηκε από την Ανατολική Φιλοσοφία, μέσω του «εγώ», το οποίο απορρίφθηκε και εξορίστηκε από τις Ανατολικές Φιλοσοφίες για να καταλήξουμε στο βόλεμα του «εμείς». Αλλά για πέστε μου εσείς, όταν κάνετε κάτι και βιώνετε κάτι πνευματικό και μια αναγωγή στη ζωή σας, ποιος το βιώνει αυτό, ποιο κομμάτι του εαυτού σας το βιώνει αυτό; Αν απορρίψετε το υποκείμενο που το βιώνει, απαξιώνετε την αξία της εξέλιξής σας. Ο κόσμος θα καταλάβει ότι ο στόχος δεν είναι ο νους, αλλά η διάνοια. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Ο νους του ανθρώπου χρειάζεται να εκπαιδευτεί και ο Ιωάννης είναι το πνεύμα που εκπαιδεύει τον Πανανθρώπινο Νου. Εάν ήταν κάτι άχρηστο δεν θα χρειαζόταν εκπαίδευση. Είναι απαραίτητη η εκπαίδευση του νου, για να επέλθει αναθεώρηση γενικότερα στις ζωές των ανθρώπων. Και έτσι από το «εγώ» θα φτάσουμε στο «Εγώ Ειμί».

Ποιες είναι αυτές οι ιδέες που πρεσβεύει το Ελληνικό Πνεύμα και θα χαρακτηρίζουν αυτή

τη νέα γέννα, το νέο άνθρωπο, την νέα Ανθρωπότητα; Θα είναι ιδέες περί προσώπου, θα είναι ιδέες περί ατόμου, είναι ιδέες που καπηλεύτηκε ο Δυτικός Πολιτισμός και που οδήγησε την ανθρωπότητα στα σημερινά της παραστρατήματα. Στα πλαίσια της κοινότητας, τα άτομο και η κοινωνία αποτελούν συμπληρωματικές όψεις της ανθρώπινης ύπαρξης. Η κοινότητα για να υπάρξει ως τέτοια, χωρίς να κινδυνεύει να ολισθήσει σε ανταγωνιστική, ατομιστική ασυδοσία ή σε ισοπεδωτισμό και μαζοποίηση, παράγει μια εξισορροπιστική οντολογική σταθερά, το Πρόσωπο. Το άτομο είναι από τη φύση του κάτι απρόσωπο, όλοι είμαστε άτομα. Στην Κλασική Ελλάδα το απρόσωπο άτομο εισάγεται στη διαδικασία αναβάθμισής του και ταυτοποίησης του σε πρόσωπο. Το πρόσωπο είναι το σημείο συνάντησης και σύνδεσης ατόμου και κοινωνίας, το σημείο εκκίνησης της ενσυνείδητης αυτόβουλης κατευθυνόμενης πολιτισμικής δραστηριότητας. Το πρόσωπο αποτελεί μία σχέση ανάμεσα στο άτομο και την κοινωνία, από την ποιότητα την οποία εξαρτάται όχι μόνο το πολιτισμικό αποτέλεσμα αλλά και η συνοχή της.

Οποιαδήποτε διαταραχή στη σχέση ατόμου και κοινωνίας, οδηγεί διαπιστωμένα σε κοινωνίες επιθετικής ιδιότητας ή σε κοινωνίες συγκαλυμμένου ολοκληρωτισμού και γενικευμένης αμυντικής ιδιότητας. Η αρχαία ελληνική σκέψη αντιδιαστέλλει σαφώς και χαράσσει τα όρια μεταξύ ατομικού όντος ως ελευθερίας και δημιουργίας και κοινωνικού συλλογικού όντος ως αναγκαιότητας. Ο άνθρωπος είναι δημιουργός των Νόμων-Θεσμών κοινωνίας και ως τέτοιος βρίσκεται πάνω από τους Νόμους, υπακούει στους Νόμους όσο έχει πλήρη συνείδηση ότι είναι αυτός ο δημιουργός και εγγυητής τους.

Η πολιτεία, συνύπαρξη πολιτών, είναι ιερή και άξια σεβασμού μέσα στα πλαίσια του σεβασμού του δημιουργήματος από τον δημιουργό. Η τέχνη στην Αρχαία Ελλάδα νομιμοποιείται, θεμελιώνεται και παραπέμπει στον οντολογικό ορίζοντα του ατόμου, ως δημιουργού και ποιητού. Η ελευθερία του και η τελειότητά του βεβαιώνεται στο βαθμό που εκφράζεται, μορφοποιεί τον κόσμο και έτσι μορφοποιείται και ο ίδιος. Δηλαδή από δύναμη ον γίνεται ενεργεία ον. Η βεβαιότητα, η αυτοπεποίθηση και το γαλήνιο φως που ακτινοβολούν οι αρχαιοελληνικές γλυπτές μορφές, είναι η νικηφόρα κατάληξη ενός μακραίωνου και οδυνηρού αγώνα από τον οποίο εξήλθε νικητής η απελευθερωμένη ανθρώπινη ύπαρξη και το πρόσωπο. Η Αρχαία Τραγωδία έχει ως καμβά την υπερατομική μοίρα, αλλά η ρήξη με το ιερό που αποτελεί το δεσπόζων θέμα της, παραπέμπει στο αίτημα της ύπαρξης, να αναγνωριστεί ως ελεύθερη οντότητα, η οποία φέρει ακέραιη την ευθύνη των πράξεών της. Στην Αρχαία Τραγωδία δεν αγωνιά το προσωπείο, αλλά το πρόσωπο αυτής της συγκεκριμένης ύπαρξης.

Ο κύκλος αυτός της εξέλιξης του ανθρώπου ξεκινάει κάπου στην Αρκαδία, όταν εκφράζεται «ήμουν και εγώ εκεί» εννοώντας το ξεκίνημα και την απαρχή της εξατομίκευσης της συνείδησης, από μια αγελαία σε μια ατομική συνείδηση και που θα κορυφωθεί στο δικό μας αιώνα με τη Χριστοποίηση και Θέωση του Ανθρώπου. Η μετάβαση από την επική ποίηση την οποία προτάσσει η Σαπφώ με σαφή μετατόπιση από τη συλλογική περιπέτεια σε αυτή τη μεμονωμένη ατομική ύπαρξη, οριοθετεί την εποχή της εμφάνισης του ατόμου ως κέντρο αναφοράς του πολιτισμού. Από αυτήν την ιστορική στιγμή και μετά, ο Δυτικός Πολιτισμός δεσμεύεται για τον τρόπο των κοινωνικών αλλαγών. Αυτές δηλαδή νομιμοποιούνται μόνον όσο παραπέμπουν στο καθαυτό τρόπο του λόγου για την σύσταση του νοήματος, δηλαδή το διάλογο. Στις φυλετικές, συγγενικές κοινότητες, όπου παρατηρείται και αιμομιξία ή σχέσεις ενδοφυλετικές, απουσιάζει κατά κανόνα η ιδέα και η έννοια του ατόμου, καθώς αυτή συγχωνεύεται και αφομοιώνεται στη Δυτική κουλτούρα. Όσο πιο συνεκτική είναι η φυλετική κοινότητα, τόσο πιο πολύ βαραίνει στη γενική κουλτούρα ως παντοδύναμη έκφραση του συλλογικού όντος με αποτέλεσμα το άτομο να συρρικνώνεται σε μια μονοδιάστατη δομική μονάδα, η οποία πολλές φορές φτάνει στο σημείο να θυσιάζεται στο όνομα και προς όφελος της κοινότητας ή της συλλογικότητας. Έτσι ακριβώς πορεύεται ο πολιτισμός μας που καταρρέει και μέσα από αυτό θα ξανα αναδυθεί η αξία του ατόμου ως πρόσωπο.

Ο Χριστιανισμός, ο πυρήνας μεγάλου τμήματος της Ευαγγελικής και Αποστολικής και Πα-

τριαρχικής Διδασκαλίας, κατατείνει στη μετατόπιση του κέντρου από το συλλογικό ον προς το ατομικό, μέσα στο είναι του με αμετακίνητο θεμέλιο τη Θέωση του Ανθρώπου, τόσο ως οντολογική Θεολογική προϋπόθεση αλλά και ως σχέδιο του Δημιουργού. Η εμπορεία της αναγέννησης, των αναγεννημένων Χριστιανών σήμερα, στις μέρες μας, του συντελικού προτεσταντισμού, αποτελεί την τελειότερη έκφραση της καταναλωτικής θρησκείας των ημερών μας. Δεν απαιτεί από εμάς τίποτε περισσότερο από το να ευχόμαστε να αισθανθούμε σωσμένοι. Στους προτεσταντικούς κύκλους η σωτηρία έχει καταστήσει να σημαίνει μια αυθυποβαλλόμενη άμεση θεραπεία, μια ψυχική κατάσταση μάλλον παρά μια ουσιαστική διαρκής και θυσιαστική πορεία προς το Θεό, που επιτυγχάνεται μέσα από την Ένωση με το Λόγο.

Η Ανάσταση δεν οδηγεί σε κάποιο απρόσωπο ομαδικό βίο, σε κάποια απρόσωπη κοσμική ψυχή, αλλά ανίστανται τα τεθνεώτα άτομα ως ψυχοσωματικές ατομικότητες, ένα ένα σε αποκατεστημένη κοινωνία με το Θεό. Όταν το τέλος είναι η μετενσάρκωση, τότε έχουμε να κάνουμε με τον θρίαμβο της αδιαφοροποιητής ομάδας, αφού κάτι τέτοιο θα σήμαινε τη μαζική επιστροφή ψυχών σε μια απρόσωπη ομάδα που θυμίζει βουδιστική Νιρβάνα. Αντίθετα, η Ανάσταση προϋποθέτει ότι η ψυχή δεν είναι μια απρόσωπη σπίθα μιας απρόσωπης κοσμικής ψυχικής φλόγας που εισέρχεται και ενεργοποιεί κάποιο Σώμα, αλλά ότι είναι Μοναδική, ότι έχει λάβει ατομικά τις δωρεές του Θείου Προτύπου, του Θείου Προσώπου που τη δημιούργησε μοναδικά την καθεμία. Η Ανάσταση λοιπόν θεμελιώνει την ατομικότητα κάθε ανθρώπου, αφού ο καθένας είναι ατομικά και μοναδικά σημειωμένος από το Φως του Θεού, θεμελιώνει την ενότητα των ανθρώπων εν πνεύματι, αφού όλοι οι άνθρωποι είναι πραγματώσεις του Θείου Θελήματος και Εικόνες Θεού.

Εις αντίδραση προς τις αντιλήψεις των Ευρωπαίων περί προσώπου, οι Ρώσοι Θεολόγοι και οι Θεοφιλόσοφοι ανέπτυξαν μια ερμηνευτική του προσώπου στην οποία βασίζονται οι δικοί μας Θεολόγοι. Η ερμηνευτική αυτή συσχετίζει τα πρόσωπα της Τριάδας με τα ανθρώπινα πρόσωπα, όμως από τα απόλυτα μεγέθη των Θείων Προσώπων, δεν μπορούμε να περάσουμε κατευθείαν στο πρόβλημα του ανθρώπινου προσώπου. Άλλοι παρασύρθηκαν από τη γραμμή της σύγχρονης ψυχολογίας που ορίζει ότι ο καθένας πρέπει να ζει μέσα στον εαυτό του, διότι αυτό τους βολεύει περισσότερο. Η αλήθεια είναι ότι αν δε βγεις από το προσωπικό σου ρυθμό, προκειμένου να μοιραστείς το βίωμα της αγάπης και της ενότητας, ανάμεσα σε αγνούς φίλους και αδελφούς, έχεις χάσει το δρόμο.

Το οντολογικό πρόβλημα δεν είναι στην ουσία του μόνο θεολογικό αλλά και φιλοσοφικό, καθώς ο τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος θεάται και συλλαμβάνει το Θεό, επηρεάζει άμεσα τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος συλλαμβάνει τον εαυτό του και οδηγείται στην Αυτογνωσία. Το πρόσωπο είναι αυτό που παρέχει υπόσταση, ύπαρξη στην ουσία. Αν λοιπόν η Ουσία του Θεού δεν έχει για τα δικά μας νοητικά μέτρα βούληση, τα Πρόσωπα του Θεού έχουν, γιατί αυτοκαθορίζονται σε μια διαδικασία σχέσεως του ενός προς το άλλο. Βούλονται λοιπόν να είναι τέτοια, δηλαδή Πρόσωπα. Έως εδώ, ο Θεός έχει πετύχει με βάση τους Πατέρες να είναι Ον αναγκαίο, δηλαδή υποτασσόμενο στην ανάγκη ως προς την Ουσία Του και ελεύθερο ως προς το Πρόσωπό Του, ξεπερνώντας το πλατωνικό αδιέξοδο του δούλου στη μοίρα του Θεού. Δεν έχει όμως ακόμα πετύχει την ενότητα κι έτσι караδοκεί η πιθανότητα της πολυθεΐας. Το οντολογικό αυτό πρόβλημα το λύνουν οι Πατέρες με την επίκληση της διάστασης της αγάπης, καθώς τα Θεία Πρόσωπα βούλονται, επιλέγουν ελεύθερα δηλαδή να αγαπούν το ένα το άλλο και έτσι να κοινωνούν. Η νέα κοινωνία των ανθρώπων αυτό θα έχει ως πρότυπο, που δεν σημαίνει απλώς επικοινωνία, αλλά συνύπαρξη και προκειμένου για το Θεό Κοινωνία σημαίνει παράγοντας συγκρότησης της Μίας Ουσίας, αφού ο Θεός υπάρχει με τη μορφή των προσώπων και όχι μόνο της Ουσίας. Ο Θεολόγος Κοινωνιολόγος Μπέλφορντ Μπαξ μας λέει ότι κατά τον Χριστιανισμό, η λύτρωση πρέπει να έρθει από μέσα μας. Η σύγχρονη αντίληψη την αναζητά από έξω από τις υλικές συνθήκες. Πρόκειται για ένα ανάθεμα τόσο εναντίον του Χριστού όσο και του Πλάτωνος. Δεν υπάρχει λοιπόν δυνατή συμφιλίωση ανάμεσα σε αυτήν την αντίληψη ζωής και στον Ελληνισμό ή το Χριστιανισμό.

Διαθήκη, είναι η ιστορική εκδήλωση της Βούλησης του Θεού για τον άνθρωπο και τον κόσμο και σήμερα βιώνουμε την κορύφωση την κατανόησής μας για αυτήν την Διαθήκη. Στην Παλαιά Διαθήκη η Βούληση του Θεού δεν προϋποθέτει τη συγκατάθεση του ανθρώπου, ενώ αντίθετα στην Καινή Διαθήκη υλοποιείται μέσω αυτής της Ελεύθερης Βούλησης και της συγκατάθεσης του ανθρώπου. Άρα στον κόσμο της Καινής Διαθήκης παίζει πρωταρχικό ρόλο η Ελεύθερη Βούληση. Οι Εβραίοι δεν διάλεξαν να αποτελέσουν τον περιούσιο λαό, ο Θεός τους διάλεξε. Ο Χριστός όμως ως άνθρωπος και δι' Αυτού και οι υπόλοιποι άνθρωποι, επιλέγουν να υλοποιήσουν την Θεία Βούληση εντός της ιστορίας. Η Παλαιά Διαθήκη είναι ένα πολιτισμικό στάδιο προγενέστερο στο οποίο οι σχέσεις διαμορφώνονται με βάση το δίκαιο του ισχυρότερου και στην προκειμένη περίπτωση του Θεού. Ουσιαστικά στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός εισέρχεται στο εσωτερικό γίνεσθαι σε σχήματα που ήδη είχε πολιτισμικά προδιαγράψει ο άνθρωπος. Αντίθετα στην Καινή Διαθήκη, ο Θεός με την είσοδό Του επιχειρεί να σπάσει τα σχήματα αυτά και να τα μεταμορφώσει. Στην Καινή Διαθήκη ο Θεός ως Χριστός εισέρχεται στην ιστορία με έμβλημα την ελεύθερη ανθρώπινη βούληση.

Επομένως ο νόμος της επιλογής είναι άσκηση της συνείδησης, ώστε να επιτευχθεί το παν μέτρον άριστον με το γνώθι σε αυτόν ή μηδέν άγαν. Ο Χριστός λέει στους μαθητές του την παραβολή των ταλάντων και ότι βιασταί εισέρχονται στη Βασιλεία των Ουρανών, δηλαδή ο νόμος της επιλογής κινεί το νόμο της εξέλιξης. Ο κόσμος μας σχηματίζεται από τις επιλογές μας συνειδητά ή ασυνειδητά, αλλά εμείς είμαστε πάντοτε υπεύθυνοι για όσα μπορούσαμε να κάνουμε και δεν κάναμε. Κάθε άνθρωπος ταυτίζεται με πρότυπα, ανάλογα με τα πρότυπα που συντονίζεται όμως, ανάλογες ποιότητες θα εκπέμψει και θα ενεργοποιήσει και ο ίδιος. Η επιλογή των προτύπων είναι προσωπική μας ευθύνη, αλλά η επιλογή των προτύπων μιας κοινωνίας δεν μπορεί να βρίσκεται στα χέρια ανθρώπων οι οποίοι δεν διέπονται από ηθική και από αγάπη.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.